

Brusel 2. června 2023
(OR. en)

10136/23
ADD 1

Interinstitucionální spis:
2023/0170(NLE)

JUSTCIV 81
JAI 772
FREMP 174

NÁVRH

Odesílatel:	Martine DEPREZOVÁ, ředitelka, za generální tajemnici Evropské komise
Datum přijetí:	1. června 2023
Příjemce:	Thérèse BLANCHETOVÁ, generální tajemnice Rady Evropské unie
Č. dok. Komise:	COM(2023) 281 final
Předmět:	PŘÍLOHA návrhu rozhodnutí Rady, kterým se členské státy zmocňují k tomu, aby se v zájmu Evropské unie staly či zůstaly smluvními stranami Úmluvy o mezinárodní ochraně dospělých osob ze dne 13. ledna 2000

Delegace naleznou v příloze dokument COM(2023) 281 final.

Příloha: COM(2023) 281 final

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 31.5.2023
COM(2023) 281 final

ANNEX

PŘÍLOHA

návrhu rozhodnutí Rady,

**kterým se členské státy zmocňují k tomu, aby se v zájmu Evropské unie staly či zůstaly
smluvními stranami Úmluvy o mezinárodní ochraně dospělých osob ze dne 13. ledna
2000**

PŘÍLOHA
ÚMLUVA O MEZINÁRODNÍ
OCHRANĚ DOSPĚLÝCH OSOB

(uzavřena dne 13. ledna 2000)

Signatářské státy této úmluvy,
uvažující o potřebě zajistit v mezinárodních situacích ochranu dospělých osob, které
z důvodu postižení nebo nedostatečně vyvinutých schopností nedokáží chránit své zájmy,
přejíce si předcházet rozporům mezi svými právními systémy týkajícími se pravomoci soudů,
použitelného práva, uznávání a výkonu opatření na ochranu dospělých osob,
uvědomující si význam mezinárodní spolupráce pro ochranu dospělých osob,
potvrzující, že zájem dospělého a respektování jeho důstojnosti a samostatnosti musejí být
brány v úvahu v první řadě,
se dohodly na následujícím:

KAPITOLA I – PŘEDMĚT ÚMLUVY

Článek 1

1. Tato úmluva se vztahuje na ochranu dospělých osob v mezinárodních situacích, které
z důvodu postižení nebo nedostatečně vyvinutých schopností nedokáží chránit své
zájmy.
2. Její cíle jsou:
 - a) určit stát, jehož orgány mají pravomoc přijímat opatření na ochranu dospělé osoby
nebo jejího majetku;
 - b) určit, jakého práva mají tyto orgány při výkonu své pravomoci používat;
 - c) stanovit právo použitelné pro právní zastoupení dospělé osoby;
 - d) zajistit uznávání a výkon těchto opatření na ochranu ve všech smluvních státech;
 - e) zajistit mezi orgány smluvních států spolupráci nezbytnou k dosažení cílů této
úmluvy.

Článek 2

1. Pro účely této úmluvy se za dospělou považuje osoba, jež dosáhla 18 let věku.
2. Úmluva se rovněž vztahuje na opatření týkající se dospělé osoby, jež v době, kdy byla
taková opatření přijata, ještě nedosáhla 18 let věku.

Článek 3

Opatření uvedená v článku 1 se mohou týkat zejména:

- a) rozhodnutí o zbavení způsobilosti k právním úkonům nebo o omezení způsobilosti
k právním úkonům a zavedení ochranného režimu;
- b) umístění dospělé osoby pod ochranu soudního nebo správního orgánu;
- c) opatrovnictví, poručnictví a obdobných institutů;

- d) jmenování a funkcí osoby nebo orgánu majících na starosti dospělou osobu nebo její majetek, zastupujících dospělou osobu nebo poskytujících takové dospělé osobě pomoc;
- e) umístění dospělé osoby do zařízení nebo jiného místa, kde je možno zajistit ochranu dospělé osoby;
- f) správy a ochrany majetku dospělé osoby nebo dispozice s ním;
- g) oprávnění ke konkrétnímu zásahu na ochranu dospělé osoby nebo jejího majetku.

Článek 4

1. Úmluva se nevztahuje na:
 - a) výživné;
 - b) uzavření, prohlášení za neplatné a rozvod manželství nebo obdobného svazku, rovněž se nevztahuje na soudní rozluky;
 - c) majetkové režimy vztahující se k manželství či obdobným svazkům;
 - d) svěřenství nebo dědictví;
 - e) sociální zabezpečení;
 - f) veřejná opatření všeobecné povahy v záležitostech týkajících se zdravotnictví;
 - g) opatření přijímaná vůči určité osobě v důsledku trestných činů spáchaných touto osobou;
 - h) rozhodnutí o právu na azyl a imigraci;
 - i) opatření související výlučně s veřejnou bezpečností.
2. Vynětí podle odstavce 1 se nevztahuje na určení osoby, která je oprávněna jednat v těchto věcech jako právní zástupce dospělé osoby.

KAPITOLA II – PRÁVOMOC

Článek 5

1. Soudní nebo správní orgány smluvního státu obvyklého bydliště dospělé osoby mají pravomoc přijímat opatření na ochranu této dospělé osoby nebo jejího majetku.
2. V případě změny obvyklého bydliště dospělé osoby do jiného smluvního státu mají pravomoc orgány státu nového obvyklého bydliště dospělé osoby.

Článek 6

1. Vůči dospělým osobám, které jsou uprchlíky, a dospělým osobám, jež byly v důsledku nepokojů v jejich státě vysídleny, vykonávají pravomoci podle čl. 5 odst. 1 orgány smluvního státu, na jehož území se tyto dospělé osoby v důsledku jejich vysídlení nacházejí.
2. Ustanovení předchozího odstavce se rovněž vztahuje na dospělé osoby, jejichž obvyklé bydliště nelze zjistit.

Článek 7

1. S výjimkou dospělých osob, které jsou uprchlíky, nebo dospělých osob, jež byly v důsledku nepokojů ve státě, jehož jsou státními občany, vysídleny, mají orgány

smluvního státu, jehož je dospělá osoba státním občanem, pravomoc přijímat opatření na ochranu dospělé osoby nebo jejího majetku, jestliže se domnívají, že mají lepší předpoklady pro posouzení zájmů této dospělé osoby, a pokud o tom předem informují orgány mající pravomoc podle článku 5 nebo čl. 6 odst. 2.

2. Tato pravomoc se neuplatní, pokud orgány mající pravomoc podle článku 5, čl. 6 odst. 2 nebo podle článku 8 informovaly orgány státu, jehož je dospělá osoba státním občanem, že přijaly opatření, jež si situace vyžadovala, nebo se rozhodly, že není třeba přijímat žádná opatření, nebo že u těchto orgánů probíhá příslušné řízení.
3. Opatření přijatá podle odstavce 1 pozbudou účinnosti, jakmile orgány mající pravomoc podle článku 5, čl. 6 odst. 2 nebo článku 8 přijmou opatření, jež si určitá situace vyžaduje, nebo se rozhodnou, že není třeba přijímat žádná opatření. O tom budou tyto orgány informovat orgány, jež přijaly opatření v souladu s odstavcem 1.

Článek 8

1. Jestliže se orgány smluvního státu mající pravomoc podle článku 5 nebo článku 6 domnívají, že je to v zájmu dospělé osoby, mohou ze svého vlastního podnětu nebo na žádost orgánu jiného smluvního státu požádat orgán jednoho ze států uvedených v odstavci 2, aby přijal opatření na ochranu dospělé osoby nebo jejího majetku. Žádost se může týkat všech nebo jen některých aspektů takové ochrany.
2. Smluvní státy, jejichž orgány mohou být požádány v souladu s předchozím odstavcem, jsou následující:
 - a) stát, jehož je dospělá osoba státním občanem;
 - b) stát předchozího obvyklého bydliště dospělé osoby;
 - c) stát, na jehož území se nachází majetek dospělé osoby;
 - d) stát, jehož orgány si písemnou formou zvolila dospělá osoba, aby přijaly opatření na její ochranu;
 - e) stát obvyklého bydliště osoby blízké dospělé osobě, jež je ochotna zajistit ochranu této dospělé osoby;
 - f) stát, na jehož území se nachází dospělá osoba, pokud jde o ochranu této dospělé osoby.
3. Pokud orgán určený podle předchozích odstavců nebude souhlasit s tím, aby na něj byla pravomoc delegována, mají nadále pravomoc orgány smluvního státu určeného podle článku 5 nebo článku 6.

Článek 9

Orgány smluvního státu, na jehož území se nachází majetek dospělé osoby, mají pravomoc přijímat opatření týkající se ochrany tohoto majetku v rozsahu, v jakém jsou taková opatření slučitelná s opatřeními přijatými orgány majícími pravomoc podle článků 5 až 8.

Článek 10

1. Ve všech naléhavých případech orgány smluvního státu, na jehož území se nachází dospělá osoba nebo majetek patřící této dospělé osobě, mají pravomoc přijmout nezbytná opatření na ochranu.

2. Opatření přijatá podle předchozího odstavce ohledně dospělé osoby s obvyklým bydlištěm ve smluvním státě pozbudou účinnosti, jakmile orgány mající pravomoc podle článků 5 až 9 přijmou opatření, která situace vyžaduje.
3. Opatření přijatá podle odstavce 1 ohledně dospělé osoby s obvyklým bydlištěm v nesmluvním státě pozbudou účinnosti v každém smluvním státě, jakmile jsou opatření, která situace vyžadovala a jež byla přijata orgány jiného státu, v dotyčném smluvním státě uznána.
4. Orgány, jež přijaly opatření podle odstavce 1, budou, pokud to bude možné, informovat o přijatých opatřeních orgány smluvního státu obvyklého bydliště dospělé osoby.

Článek 11

1. Ve výjimečných případech mají orgány smluvního státu, na jehož území se nachází dospělá osoba, pravomoc přijímat dočasná opatření na ochranu této dospělé osoby, která mají územní účinnost omezenou na dotyčný stát, pokud jsou tato opatření slučitelná s opatřeními již přijatými orgány, které mají pravomoc podle článků 5 až 8, a pokud o nich byly předem informovány orgány mající pravomoc podle článku 5.
2. Opatření přijatá podle předchozího odstavce ohledně dospělé osoby s obvyklým bydlištěm ve smluvním státě pozbudou účinnosti, jakmile orgány mající pravomoc podle článků 5 až 8 přijaly rozhodnutí ohledně opatření na ochranu, která situace vyžaduje.

Článek 12

S výjimkou uvedenou v čl. 7 odst. 3 opatření přijatá podle článků 5 až 9 zůstanou v platnosti ve svém rozsahu, i když v důsledku změny okolností odpadl důvod, který založil pravomoc, dokud orgány mající pravomoc podle úmluvy nezměnily, nenahradily nebo nezrušily taková opatření.

KAPITOLA III – POUŽITELNÉ PRÁVO

Článek 13

1. Při výkonu pravomoci podle ustanovení kapitoly II použijí orgány smluvních států své vlastní právo.
2. Pokud to však ochrana dospělé osoby nebo jejího majetku vyžaduje, mohou výjimečně použít nebo přihlídnout k právu jiného státu, k němuž má daná situace podstatný vztah.

Článek 14

Pokud se opatření přijaté v jednom smluvním státě provádí v jiném smluvním státě, podmínky jeho provádění se řídí právem tohoto jiného státu.

Článek 15

1. Existence, rozsah, změna a zánik plné moci k zastupování udělené dospělou osobou buď na základě smlouvy, nebo jednostranným úkonem, jež má být uplatněna v případě, že tato dospělá osoba nebude schopna chránit své zájmy, se řídí právem státu obvyklého bydliště dospělé osoby v době sepsání smlouvy nebo provedení úkonu, pokud nebyl v písemné formě výslovně zvolen jeden z právních řádů uvedených v odstavci 2.
2. Státy, jejichž právní řád lze zvolit, jsou:
 - a) stát, jehož je dospělá osoba státním občanem;
 - b) stát předchozího obvyklého bydliště dospělé osoby;
 - c) ve vztahu k majetku dospělé osoby stát, v němž se nachází tento majetek.
3. Způsob výkonu plné moci k zastupování se řídí právem státu, v němž se tato plná moc vykonává.

Článek 16

Pokud není plná moc k zastupování uvedená v článku 15 vykonávána způsobem, který by dostatečně zajistil ochranu dospělé osoby nebo jejího majetku, může být tato plná moc zrušena nebo změněna na základě opatření přijatých orgánem majícím pravomoc podle této úmluvy. Bude-li taková plná moc k zastupování zrušena nebo změněna, je třeba přihlídnout v co možná největším rozsahu k právu určenému podle článku 15.

Článek 17

1. Platnost právního úkonu mezi třetí stranou a jinou osobou, která je oprávněna jednat jako zástupce dospělé osoby podle práva státu, ve kterém byl úkon učiněn, nemůže být popřena a třetí strana nemůže nést odpovědnost pouze z důvodu, že jiná osoba nebyla oprávněna jednat jako zástupce dospělé osoby podle práva, na které odkazují ustanovení této kapitoly, ledaže by třetí strana věděla nebo musela vědět, že se způsobilost k takovému úkonu řídí podle tohoto posledně uvedeného práva.
2. Ustanovení předchozího odstavce se použije pouze tehdy, jestliže úkon byl učiněn mezi osobami nacházejícími se na území stejného státu.

Článek 18

Ustanovení této kapitoly se použijí, i když právo, na které odkazují, je právem nesmluvního státu.

Článek 19

V této kapitole pojem „právo“ znamená právo platné ve státě, s výjimkou jeho kolizních norem.

Článek 20

Tato kapitola nebrání použití takových ustanovení právních předpisů, která se ve státě, v němž má být chráněna dospělá osoba, musí použít vždy, bez ohledu na to, které právo by bylo jinak použitelné.

Článek 21

Použití práva, na které odkazují ustanovení této kapitoly, může být odmítnuto pouze tehdy, pokud by jeho použití bylo zjevně v rozporu s veřejným pořádkem.

KAPITOLA IV – UZNÁNÍ A VÝKON

Článek 22

1. Opatření přijatá orgány jednoho smluvního státu budou uznána ve všech ostatních smluvních státech.
2. Uznání však může být odmítnuto:
 - a) jestliže opatření bylo přijato orgánem, jehož pravomoc se nezakládá nebo není v souladu s některým z důvodů uvedených v kapitole II;
 - b) jestliže opatření bylo přijato, s výjimkou naléhavého případu, v soudním nebo správním řízení, aniž by dospělá osoba dostala příležitost být slyšena, čímž byly porušeny základní zásady řízení dožádaného státu;
 - c) jestliže toto uznání je zjevně v rozporu s veřejným pořádkem dožádaného státu nebo je v rozporu s ustanoveními právních předpisů daného státu, jež se musí použít vždy, bez ohledu na to, které právo by bylo jinak použitelné;
 - d) jestliže opatření je neslučitelné s pozdějším opatřením přijatým v nesmluvním státě, který by měl jinak pravomoc podle článků 5 až 9, pokud toto pozdější opatření splňuje požadavky pro uznání v dožádaném státě;
 - e) jestliže nebyl dodržen postup podle článku 33.

Článek 23

Aniž by byla dotčena ustanovení čl. 22 odst. 1, zainteresovaná osoba může požadovat na příslušných orgánech smluvního státu, aby rozhodly o uznání nebo neuznání opatření přijatého v jiném smluvním státě. Postup se řídí právem dožádaného státu.

Článek 24

Orgán dožádaného státu je vázán skutkovými zjištěními, na jejichž základě orgán státu, v němž bylo opatření přijato, založil svou pravomoc.

Článek 25

1. Jestliže opatření přijatá v jednom smluvním státě a tam vykonatelná vyžadují výkon v jiném smluvním státě, budou na návrh zainteresované strany prohlášena za vykonatelná nebo budou registrována pro účely výkonu v tomto jiném státě podle jeho procesních předpisů.
2. Každý smluvní stát použije k prohlášení vykonatelnosti nebo registrace jednoduchého a rychlého řízení.

3. Prohlášení vykonatelnosti nebo registrace může být zamítnuto pouze z důvodů uvedených v čl. 22 odst. 2.

Článek 26

Kromě přezkumu, který je nutný při postupu podle předchozích článků, nelze věcně přezkoumávat přijaté opatření.

Článek 27

Opatření přijatá v jednom smluvním státě, která byla prohlášena za vykonatelná nebo registrovaná pro účely výkonu v jiném smluvním státě, budou vykonána v tomto jiném státě tak, jako by byla přijata orgány tohoto státu. Výkon se řídí právem dožádaného státu v rozsahu stanoveném tímto právem.

KAPITOLA V – SPOLUPRÁCE

Článek 28

1. Každý smluvní stát určí ústřední orgán, který pověří plněním úkolů uložených úmluvou.
2. Federální státy, státy s více než jedním právním systémem nebo státy mající autonomní územní jednotky mohou ustanovit více než jeden ústřední orgán a specifikovat územní nebo personální rozsah jejich funkcí. Stát, který ustanoví více než jeden ústřední orgán, určí jeden z nich jako ústřední orgán, kterému budou zasílána veškerá sdělení k postoupení příslušným ústředním orgánům v tomto státě.

Článek 29

1. Ústřední orgány budou vzájemně spolupracovat a zajišťovat spolupráci mezi příslušnými orgány svých států za účelem dosažení cílů této úmluvy.
2. V souvislosti s používáním této úmluvy přijmou příslušné kroky k tomu, aby byly zajištěny informace týkající se zákonů a služeb dostupných v jejich státech v oblasti ochrany dospělých osob.

Článek 30

Ústřední orgán smluvního státu, buď přímo nebo prostřednictvím státních nebo jiných orgánů, přijme vhodná opatření k:

- a) usnadnění vzájemného styku mezi příslušnými orgány v situacích, na které se vztahuje tato úmluva, a to veškerými prostředky;
- b) poskytnutí pomoci, na žádost příslušného orgánu jiného smluvního státu, při zjišťování pobytu dospělé osoby, která se na území tohoto státu zřejmě nachází a potřebuje ochranu na území dožádaného státu.

Článek 31

Příslušné orgány smluvního státu mohou podporovat, buď přímo nebo prostřednictvím jiných orgánů, použití mediace, konciliace a obdobných prostředků pro dosažení smírných řešení na ochranu dospělé osoby nebo jejího majetku v situacích, na které se vztahuje tato úmluva.

Článek 32

1. Pokud se zvažuje opatření na ochranu, mohou orgány příslušné podle této úmluvy, jestliže to vyžaduje situace dospělé osoby, požádat kterýkoliv orgán v jiném smluvním státě, který má k dispozici informace relevantní pro ochranu této dospělé osoby, aby tyto informace sdělil.
2. Každý smluvní stát může prohlásit, že dožádání podle odstavce 1 se doručují jeho orgánům pouze prostřednictvím jeho ústředního orgánu.
3. Příslušné orgány smluvního státu mohou žádat orgány jiného smluvního státu o pomoc při provádění opatření na ochranu přijatých podle této úmluvy.

Článek 33

1. Jestliže orgán mající pravomoc podle článků 5 až 8 uvažuje o umístění dospělé osoby v zařízení nebo na jiném místě, kde je možno poskytnout ochranu, a jestliže se má takové umístění uskutečnit v jiném smluvním státě, musí to nejprve projednat s ústředním orgánem anebo s jiným příslušným orgánem tohoto jiného smluvního státu. Za tím účelem zašle zprávu o dospělé osobě spolu s důvody pro navrhované umístění.
2. Rozhodnutí o umístění nemůže být v dožadujícím státě vydáno, jestliže ústřední orgán nebo jiný příslušný orgán dožádaného státu sdělí v přiměřeném čase svůj nesouhlas.

Článek 34

V případě, že je dospělá osoba vystavena vážnému nebezpečí, jsou-li příslušné orgány smluvního státu, v němž byla přijata nebo se uvažuje o opatřeních na ochranu této dospělé osoby, informovány, že dospělá osoba změnila bydliště anebo že se tato dospělá osoba nachází v jiném státě, musí informovat orgány tohoto jiného státu o vzniklém nebezpečí a o přijatých nebo zvažovaných opatřeních.

Článek 35

Orgán nebude požadovat nebo postupovat žádné informace podle této kapitoly, pokud by to podle jeho názoru mohlo způsobit, že by dospělá osoba nebo její majetek byly vystaveny nebezpečí, anebo že by to představovalo vážné ohrožení osobní svobody nebo života rodinného příslušníka této dospělé osoby.

Článek 36

1. Aniž by to omezovalo možnost uložit přiměřené poplatky za obstarání služeb, ústřední a jiné státní orgány smluvních států nesou vlastní náklady vzniklé při postupu podle ustanovení této kapitoly.
2. Kterýkoliv smluvní stát může uzavřít dohody s jedním nebo s více smluvními státy týkající se rozdělení nákladů.

Článek 37

Kterýkoliv smluvní stát může uzavřít dohody s jedním nebo s více smluvními státy za účelem usnadnění postupu podle této kapitoly při jejich vzájemných stycích. Státy, jež takovou dohodu uzavřou, zašlou její kopii depozitáři úmluvy.

KAPITOLA VI - VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 38

1. Orgány smluvního státu, ve kterém bylo přijato opatření na ochranu nebo potvrzena plná moc k zastupování, mohou vystavit osobě pověřené ochranou dospělé osoby nebo jejího majetku na její žádost potvrzení s uvedením rozsahu, v němž může tato osoba jednat, a jí příslušející pravomoci.
2. Platí domněnka, že rozsah oprávnění i pravomocí uvedených v potvrzení přísluší této osobě od data uvedeného v potvrzení, pokud není prokázán opak.
3. Každý smluvní stát určí orgány příslušné k vystavení tohoto potvrzení.

Článek 39

Osobní údaje shromážděné nebo postoupené podle této úmluvy mohou být použity pouze pro ty účely, pro něž byly shromážděny nebo postoupeny.

Článek 40

Orgány, jimž byly informace postoupeny, zajistí, že s nimi bude nakládáno jako s důvěrnými, v souladu s právními předpisy svého státu.

Článek 41

Veškeré doklady zaslané nebo vydané podle této úmluvy budou osvobozeny od legalizace nebo jiných obdobných formalit.

Článek 42

Každý smluvní stát stanoví orgány, kterým budou zasílány žádosti podle článku 8 a článku 33.

Článek 43

1. Určení orgánů uvedených v článku 28 a v článku 42 budou sdělena Stálému úřadu Haagské konference mezinárodního práva soukromého, a to nejpozději v den uložení ratifikační listiny, přijetí nebo schválení úmluvy nebo přistoupení k úmluvě. Veškeré případné změny musí být rovněž sděleny tomuto Stálému úřadu.
2. Prohlášení podle čl. 32 odst. 2 bude předáno depozitáři úmluvy.

Článek 44

Smluvní stát, v němž platí různé právní systémy nebo soubory právních předpisů pro ochranu dospělé osoby nebo jejího majetku, nebude povinen použít pravidel úmluvy v případech kolizí mezi těmito různými systémy nebo soubory právních předpisů.

Článek 45

Ve vztahu ke státu, ve kterém platí v různých územních celcích dva nebo více právních systémů nebo souborů právních předpisů pro záležitosti upravené touto úmluvou:

- a) každý odkaz na obvyklé bydliště v tomto státě bude znamenat odkaz na obvyklé bydliště v územním celku;
- b) každý odkaz na přítomnost dospělé osoby v tomto státě bude znamenat odkaz na přítomnost v územním celku;
- c) každý odkaz na místo, kde se nachází majetek dospělé osoby v tomto státě, bude znamenat odkaz na místo, kde se majetek dospělé osoby nachází v územním celku;
- d) každý odkaz na stát, jehož je dospělá osoba státním občanem, bude znamenat odkaz na územní celek stanovený zákonem tohoto státu anebo, při neexistenci příslušných předpisů, na územní celek, ke kterému má dospělá osoba nejtěsnější vztah;
- e) každý odkaz na stát, jehož orgány si zvolila dospělá osoba, bude znamenat:
 - odkaz na územní celek, pokud si dospělá osoba zvolila orgány tohoto územního celku,
 - odkaz na územní celek, ke kterému má dospělá osoba nejtěsnější vztah, pokud si dospělá osoba zvolila orgány tohoto státu bez uvedení konkrétního územního celku v rámci tohoto státu;
- f) každý odkaz na právo státu, k němuž má situace významný vztah, bude znamenat odkaz na právo územního celku, k němuž má situace takový vztah;
- g) každý odkaz na právo, řízení nebo orgán státu, ve kterém bylo přijato opatření, bude znamenat odkaz na právo či řízení platné v územním celku nebo odkaz na orgán územního celku, ve kterém bylo takové opatření přijato;
- h) každý odkaz na právo, řízení nebo orgán dožádaného státu bude znamenat odkaz na právo či řízení platné v územním celku nebo odkaz na orgán územního celku, v němž se požaduje uznání nebo výkon;
- i) každý odkaz na stát, ve kterém má být provedeno opatření na ochranu, bude znamenat odkaz na územní celek, v němž má být toto opatření provedeno;
- j) každý odkaz na orgány státu, které mají jiné postavení než ústřední orgány, bude znamenat odkaz na orgány oprávněné jednat v rámci příslušného územního celku.

Článek 46

Pro určení rozhodného práva podle kapitoly III ve vztahu ke státu, který se skládá ze dvou nebo více územních celků, z nichž každý má svůj vlastní právní systém nebo vlastní soubor právních předpisů pro záležitosti upravené touto úmluvou, platí následující pravidla:

- a) existují-li v takovém státě platné předpisy určující, právo kterého územního celku se má použít, použije se právo tohoto územního celku;
- b) při neexistenci takových předpisů se použije právo příslušného územního celku, jak je stanoveno v článku 45.

Článek 47

Pro účely určení rozhodného práva podle kapitoly III ve vztahu ke státu, který má dva nebo více právních systémů nebo souborů právních předpisů platných pro různé kategorie osob ohledně záležitostí upravených touto úmluvou, platí tato pravidla:

- a) existují-li v takovém státě platné předpisy určující, které právo se použije, použije se toto právo;
- b) při neexistenci takových předpisů se použije právní systém nebo soubor právních předpisů, k nimž má dospělá osoba nejtěsnější vztah.

Článek 48

Ve vztahu mezi smluvními státy tato úmluva nahrazuje Úmluvu o zákazu a podobných opatřeních, jež byla podepsána dne 17. července 1905 v Haagu.

Článek 49

1. Tato úmluva nenahrazuje jiné mezinárodní smlouvy, jejichž stranami jsou smluvní státy a jež obsahují ustanovení o záležitostech upravených touto úmluvou, pokud smluvní státy neučiní opačné prohlášení ohledně takové smlouvy.
2. Tato úmluva nebrání tomu, aby jeden nebo více smluvních států uzavřely dohody, které by ve vztahu k dospělým osobám majícím obvyklé bydliště v některém ze států, jež jsou smluvními stranami takových dohod, obsahovaly ustanovení o záležitostech upravených touto úmluvou.
3. Dohody, které budou uzavřeny jedním nebo více smluvními státy o záležitostech upravených touto úmluvou, nemají vliv na použití ustanovení této úmluvy ve vztahu těchto států k jiným smluvním státům.
4. Předchozí odstavce se rovněž vztahují na jednotné právní předpisy, které jsou založeny na zvláštních vazbách regionálního nebo jiného charakteru mezi dotýcnými státy.

Článek 50

1. Úmluva se na opatření bude vztahovat pouze tehdy, jestliže tato opatření byla v určitém státě přijata poté, co úmluva vstoupila pro tento stát v platnost.
2. Úmluva se použije pro uznání a výkon opatření přijatých po jejím vstupu v platnost mezi státem, v němž byla opatření přijata, a státem dožádaným.

3. Úmluva se bude vztahovat od okamžiku vstupu v platnost v určitém smluvním státě na plné moci k zastupování, jež byly předtím uděleny v souladu a za podmínek stanovených v článku 15.

Článek 51

1. Sdělení zasílaná ústřednímu orgánu nebo jinému orgánu smluvního státu musí být v původním jazyce a musí být opatřena překladem do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto jiného státu nebo, pokud to není možné, překladem do francouzštiny nebo angličtiny.
2. Smluvní stát však může výhradou podle článku 56 vyloučit použití buď francouzštiny, nebo angličtiny, nikoli však obou jazyků.

Článek 52

Generální tajemník Haagské konference mezinárodního práva soukromého bude pravidelně svolávat zvláštní komisi, aby posoudila provádění úmluvy v praxi.

KAPITOLA VII - ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 53

1. Úmluva bude otevřena k podpisu státům, které byly členy Haagské konference mezinárodního práva soukromého dne 2. října 1999.
2. Podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení; listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení budou uloženy u Ministerstva zahraničních věcí Nizozemského království, depozitáře úmluvy.

Článek 54

1. Kterýkoliv jiný stát může přistoupit k úmluvě poté, co tato vstoupí v platnost podle čl. 57 odst. 1.
2. Listina o přistoupení bude uložena u depozitáře.
3. Toto přistoupení bude platné pouze ve vztahu mezi přistupujícím státem a těmi smluvními státy, které nevznesly výhradu k přistoupení státu do šesti měsíců po obdržení oznámení uvedeného v čl. 59 písm. b). Tato výhrada může být vznesena rovněž státy v době, kdy ratifikují, přijímají nebo schvalují úmluvu po přistoupení. Všechny tyto výhrady budou oznámeny depozitáři.

Článek 55

1. Pokud má stát dva nebo více územních celků, v nichž platí různé právní systémy v záležitostech upravených touto úmluvou, může při podpisu, ratifikaci, přijetí, schválení nebo přistoupení prohlásit, že se úmluva vztahuje na všechny jeho územní

- celky, nebo jen na jeden či více z nich, a může toto prohlášení kdykoliv měnit podáním jiného prohlášení.
2. Všechna tato prohlášení budou oznámena depozitáři a musí v nich být výslovně stanoveny územní celky, na které se úmluva vztahuje.
 3. Pokud stát neučiní žádné prohlášení podle tohoto článku, úmluva se bude vztahovat na všechny územní celky tohoto státu.

Článek 56

1. Každý stát může nejpozději při ratifikaci, přijetí, schválení nebo přistoupení, nebo při prohlášení podle článku 55, učinit výhradu podle čl. 51 odst. 2. Jiné výhrady nejsou přípustné.
2. Každý stát může kdykoliv odvolat výhradu, kterou učinil. Toto odvolání musí být oznámeno depozitáři.
3. Účinnost výhrady zaniká prvním dnem třetího kalendářního měsíce po oznámení uvedeném v předchozím odstavci.

Článek 57

1. Úmluva vstoupí v platnost prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí tří měsíců po uložení třetí listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení podle článku 53.
2. Dále pak úmluva vstoupí v platnost:
 - a) pro každý stát, který ji dodatečně ratifikuje, přijme nebo schválí, prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí tří měsíců po uložení listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přistoupení;
 - b) pro každý přistupující stát prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí tří měsíců po uplynutí šestiměsíčního období uvedeného v čl. 54 odst. 3;
 - c) pro územní celek, na který se úmluva vztahuje podle článku 55, prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí tří měsíců po oznámení uvedeném v tomto článku.

Článek 58

1. Členský stát úmluvy ji může vypovědět písemným oznámením zaslaným depozitáři. Vypovězení se může týkat také jen určitých územních celků, na které se úmluva vztahovala.
2. Vypovězení se stane účinným prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí dvanácti měsíců po obdržení oznámení depozitářem. Pokud je v oznámení uvedena delší lhůta pro účinnost vypovězení, vypovězení se stane účinným po uplynutí této delší lhůty.

Článek 59

Depozitář oznámí členským státům Haagské konference mezinárodního práva soukromého a státům, které přistoupily podle článku 54, následující:

- a) podpisy, ratifikace, přijetí a schválení uvedené v článku 53;
- b) přistoupení a námitky vznesené k přistoupením uvedené v článku 54;
- c) den, kdy úmluva vstoupí v platnost podle článku 57;

- d) prohlášení uvedená v čl. 32 odst. 2 a v článku 55;
- e) dohody uvedené v článku 37;
- f) výhradu uvedenou v čl. 51 odst. 2 a odvolání uvedené v čl. 56 odst. 2;
- g) vypovězení uvedená v článku 58.

Na důkaz čehož podepsaní, řádně k tomu zmocnění, podepsali tuto úmluvu.

V Haagu dne 13. ledna 2000 v anglickém a francouzském jazyce, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivech vlády Nizozemského království a jehož ověřená kopie bude zaslána diplomatickou cestou každému z členských států Haagské konference mezinárodního práva soukromého.